

Temptacions

Joanna Cruz

Temptacions

Joanna Cruz

TEMPTACIONS

© del text: Joanna Cruz

© portada: Salva Plans Vidal

Bubok Publishing S.L., març 2017

ISBN: 978-84-685-0040-9

Imprès a Espanya / *Printed in Spain*

Editat per Bubok Publishing S.L.

Aquest llibre no podrà ser reproduït
ni totalment ni parcialment,
sense el permís escrit de l'escriptor.
Tots els drets reservats.

*A totes les persones que,
no han deixat de confiar en mi.*

Índex

PRÒLEG	9
CAPÍTOL 1	17
CAPÍTOL 2	27
CAPÍTOL 3	37
CAPÍTOL 4	45
CAPÍTOL 5	51
CAPÍTOL 6	61
CAPÍTOL 7	69
CAPÍTOL 8	79
CAPÍTOL 9	87
CAPÍTOL 10	93
CAPÍTOL 11	99
CAPÍTOL 12	111
CAPÍTOL 13	117
CAPÍTOL 14	133
CAPÍTOL 15	141
CAPÍTOL 16	147

CAPÍTOL 17	153
CAPÍTOL 18	159
CAPÍTOL 19	167
CAPÍTOL 20	173
EPÍLEG	181

PRÒLEG

Fa deu anys vaig poder estar amb la Paula. Poder tocar cada racó de la seva pell, acaronar-li els cabells i gaudir de les seves carícies. Llavors tenia vint anys i ella vint-i-dos.

En aquella època, jo m'assemblava bastant al Dídac. Tots dos portàvem els cabells curts, més o menys del mateix color, ell una mica més clars. Vestíem amb el mateix estil i era molta gent la que ens confonia, o ens preguntava si érem bessons. No em molestava, sempre havia passat i jo ho trobava d'allò més normal. Però a partir d'aquell dia, no vaig voler que ens assembléssim mai més.

Un divendres a la nit, a meitat de maig, no molt tard, venia de fer unes cerveses amb el Toni i el Miquel. Ells dos es van animar a sortir de pubs, però jo estava massa cansat. Havia matinat, no havia dinat a casa i tot just sortir de la universitat, ja estava al bar amb ells. No tenia ganes d'anar de marxa, tot i la insistència dels meus amics.

Vaig aparcar la moto dins el garatge i quan estava tancant, vaig sentir un cop fort, que provenia de la porta principal de casa. D'allí, sortia corrent, com si l'estigués perseguint algú, la Paula. Vaig cridar-la diverses vegades, però no es va girar en cap moment.

Corria cap a ella, mentre continuava cridant-la.

—Deixa'm estar! —em va etzibar, quan gairebé estava a la seva alçada.

—Però que et passa?! —li cridava jo.

—Ja m'has dit el que m'havies de dir, no?! Doncs és suficient! —continuava dient, sense mirar-me i caminant amb pas ràpid.

—Paula —la vaig agafar pel braç i la vaig fer girar cap a mi.

—Deixa'm!

—Paula, però que et passa? —vaig aixecar-li la barbeta, per a què em mirés. No entenia per què no volia saber res de mi.

Va aixecar els ulls i em va mirar fixament. Tenia els ulls vermells. Alguns cabells se l'hi enganxaven a les galtes, a causa de les llàgrimes.

Es va deixar anar sobre meu i em va abraçar. Vam estar així una bona estona. No em deia res, ja no plorava, solament ens abraçàvem. El meu cor s'anava accelerant, amb el contacte del seu cos, sense que pogués evitar-ho.

—Què et passa? —li vaig tornar a preguntar, quan ja ens separàvem.

—El Dídac és un gilipolles! —el mateix pensava jo, però vaig callar—. M'ha acusat d'haver-me enrotllat amb l'Esteve, què més voldria aquell imbècil...

Abans d'acabar la frase, ja tornava a plorar, suposo, en recordar com l'havia acusat el Dídac.

Vaig agafar-la per la cintura, volia calmar-la, no m'agradava veure-la plorar. Els nostres cossos estaven tan empegats que podia notar l'escalfor de la seva pell.

Anàvem caminant en direcció a casa seva, no sé perquè la seguia, però en aquells moments no m'ho vaig plantejar. Abans d'arribar-hi però, ens vam asseure al banc d'una petita placeta, que està entre dues cases, per parlar més tranquil·lament.

Primer, vam estar criticant al Dídac i a poc a poc, la conversa va anar canviant, passant per diferents temes. Quan ja portàvem força estona parlant, em va començar a preguntar per les meves novies o aventures que havia tingut. Em vaig posar una mica nerviós i em feia el ronsa per no explicar-li. Em feia vergonya, no havia tingut més que un parell de rotllos i en aquelles ocasions havia pensat en ella, mentre les besava.

Feia molt temps que n'estava enamorat i ara, la tenia tan a prop... No podia deixar de mirar els seus llavis com em parlaven. Mai havíem estat parlant tanta estona. El Dídac sempre estava per allí i jo només era el seu germà petit.

Em trobava dalt d'un núvol. Només pensava en què si realment havien tallat, jo podia tenir alguna possibilitat de conquerir-la. Cada vegada em feia més il·lusions. Era aviat per pensar en allò, ja que només havia estat una baralla, però jo no tenia cap pressa.

—Me n'he d'anar — va dir de sobte.

No m'esperava aquestes paraules, sí que a la conversa, cada vegada, hi havia més silencis, però, haver d'acomiar-me d'ella, em va espantar. No volia que marxés.

—T'acompanyo —li vaig dir sense pensar-m'ho.

No em va respondre, però tampoc ho va rebutjar. Vaig intentar caminar a poc a poc, però no vivia molt lluny d'allí i en pocs metres, ja estàvem davant de casa seva. No sabia què podia fer per estar una estona més amb ella. Li parlava de qualsevol cosa, coses sense sentit, només per esgarrapar uns minuts més. Però, ja no ho podia allargar i, irremediablement, ens havíem d'acomiar.

—Gràcies per fer-me companyia i escoltar-me. Ho necessitava.

—Sempre que vulguis —vaig dir-li.

La vaig rodejar amb els meus braços i la vaig empegar a mi, tot el que vaig poder. Vaig abraçar-la amb totes les meves forces, no volia soltar-la. Quan vaig notar que es separava, vaig llençar-me de cap. Era ara o mai. Així que vaig agafar-li la cara i vaig besar-la, conscient que podia rebre una bufetada en qualsevol moment, l'esperava, tancava els ulls fortament per rebre-la, però no va arribar. Ella es va deixar portar i va respondre als meus petons, amb la mateixa energia que li donava jo. Tenien el mateix gust que aquells que em va donar quan tenia setze anys, que encara recordava i que tant anhelava.

No sé en quin moment em va arrossegar fins a casa seva, només recordo trobar-me a la seva habitació. Una sala fosca, només il·luminada per la llum del fanal del carrer que entrava a través de la finestra.

Em va fer seure al llit i ella s'hi va posar a sobre, de genolls. Estava molt excitat.

Amb la seva ajuda, li vaig treure el jersei i vaig poder observar els seus pits d'aprop. Uns pits petits, embolicats amb uns sostenidors negres, se'm van presentar al davant. Vaig acariciar-los molt suaument. Ella em mirava expectant els moviments que feia. Anava baixant i pujant la mà des dels pits fins a la panxa, mentre ella em despentinava.

Em vaig treure la samarreta per apropar-me al seu cos i sentir la seva pell contra la meva. Ens vam tornar a besar fent moviments amb els nostres cossos. Ens sobrava la resta de la roba. Els nostres petons necessitaven més contacte.

Vaig agitar-la sobre el llit i vaig treure-li els texans. Les seves calces feien conjunt amb els sostenidors i era molt seductor. Després me'ls vaig treure jo. Em vaig posar sobre seu i vaig besar-la tota. Primer la boca, que estava mig oberta, esperant que hi anés, poc a poc anava baixant per tot el cos, el coll, el pit, la panxa... Abans d'arribar a la vora de les calces, em va aixecar la barbeta, em va fer tornar fins a la boca i va besar-me sense parar. Gairebé no podia respirar, però no m'importava, no podia separar-me'n.

La roba interior va desaparèixer i per fi, els nostres cossos es van fondre en un. Ella sobre meu. El nostre moviment era lent i compassat. El seu cabell llarg es movia amb el mateix compàs que nosaltres i no em deixava veure-li els ulls. Jo volia anar més ràpidament, però ella tenia el control i fins que no va arribar al clímax, no m'hi va deixar arribar a mi.

Vaig asseure'm, encara enganxat a ella, i vaig besar-li els pits, el coll i la boca. Per fi, era per mi.

Després vam caure els dos al llit, abraçats i extasiats.

—Oh, Dídac —va murmurar amb veu entretallada.

El cor em va fer un salt i vaig començar a suar, sense poder-ho evitar. Tot el que m'havia fet sentir en aquella estona, va esfumar-se en segons. Em vaig posar tens.

—Ho sento Lluç —va dir, seient-se ràpidament sobre el llit, quan es va adonar del que m'havia dit—.Potser és millor que te'n vagis.

Els seus ulls es van tornar a humitejar i la seva expressió denotava tristesa.

No vaig contestar. Estava clar. Havíem fet l'amor, però en tot moment estava pensant en una altra persona que no era jo. Estava dolgut, molt dolgut.

Vaig vestir-me amb rapidesa. Volia marxar d'allí com més aviat millor, em sentia utilitzat, enganyat, per la persona que més estimava. Però, si feia uns segons em volia fer fora, ara semblava que no tenia pressa en què

marxés. Em va agafar per la cintura, encara nua, i va besar-me el coll.

—Paula... —vaig intentar dir, mentre em girava.

Els seus llavis tornaven a estar sobre els meus i encara que estava enfadat per haver-me confós amb ell, no podia deixar de besar-la.

—Sento el que ha passat.

—Jo no —vaig dir, furiós perquè a ella no li hagués agradat fer l'amor amb mi.

—No m'has entès... El que sento és haver-te dit Dídac —ho deia amb veu dolça.

La vaig tornar a besar.

Poc després em vaig posar dret per acabar-me de vestir. Vaig sortir de l'habitació una mica marejat, com si hagués begut molt, o estigués de ressaca. Tota la casa estava en silenci. Vam intentar no fer gaire soroll, els seus pares i germans estaven dormint. Em va acompanyar fins a la porta. No vam dir-nos res més. La vaig tornar a besar abans de sortir fora el carrer, conscient que segurament seria l'última vegada que ho faria. Ella no s'hi va resistir, tot i que, no em va respondre com en les altres ocasions.

—Adéu —em va dir fluixet.

—Adéu —vaig contestar jo.

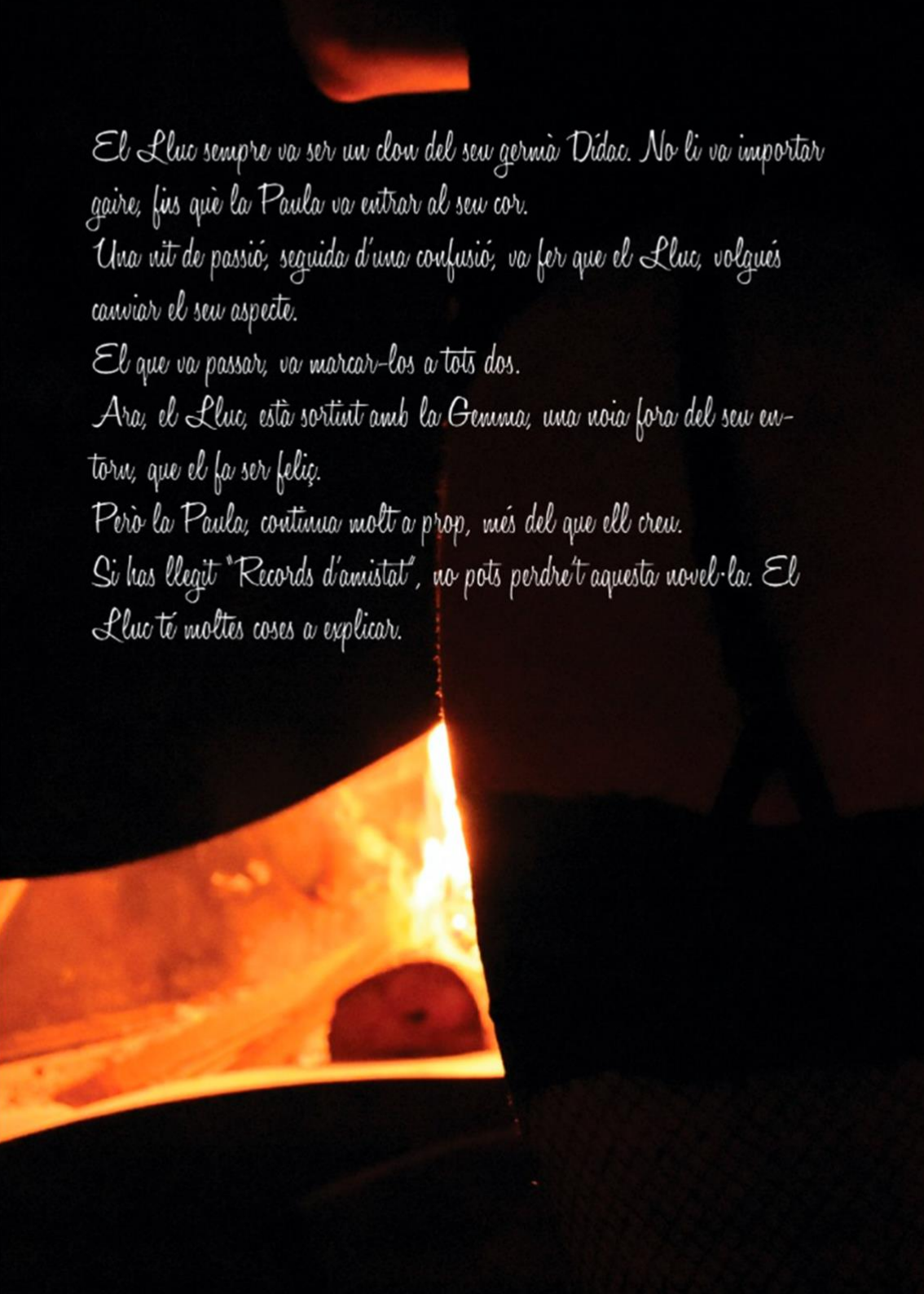
Era tard, bastant tard. I mentre refeia el camí fins a casa meva, vaig pensar que ja no m'agradava ser com el Dídac. Volia ser jo, el Lluc. No volia que mai més ningú em pogués confondre amb ell, i menys la Paula.

A partir d'aquell dia, vaig deixar-me els cabells llargs, una cosa que sabia que ell no faria mai. També vaig fer-me un pírcing a l'orella, em va costar decidir-me, tenia por, però ho havia de fer. M'hi va acompanyar el Toni, que no va parar de preguntar, el per què de tot aquell canvi. Finalment li vaig haver de confessar.

Des de llavors, la nostra relació va canviar. Ja no era només el germà petit del Dídac.

Mai vam parlar del que va passar aquella nit. Els primers dies, estava nerviós, no sabia com podia reaccionar, o si em diria alguna cosa, però després em vaig calmar i gaudia de les abraçades, i els petons prop dels meus llavis, que em feia, cada cop que ens veiem. Jo deixava que passes, fins i tot, ho desitjava.

No sé si li va explicar alguna cosa al Dídac, però la nostra relació va canviar, es va tornar més tensa, m'esquivava sempre que podia i els seus insults van ser més punxents del que era normal. Devia notar l'actitud de la Paula, envers mi, i a mi tampoc m'hagués agradat que la meva novia, flirtegés amb el meu germà.

El Lluc sempre va ser un don del seu germà Dídac. No li va importar
gaire, fins que la Paula va entrar al seu cor.

Una nit de passió, seguida d'una confusió, va fer que el Lluc, volgués
canviar el seu aspecte.

El que va passar, va marcar-los a tots dos.

Ara, el Lluc, està sortint amb la Gemma, una noia fora del seu en-
torn, que el fa ser feliç.

Però la Paula, continua molt a prop, més del que ell creu.

Si has llegit "Records d'amistat", no pots perdre't aquesta novel·la. El
Lluc té moltes coses a explicar.